

„Odcházím obohacen vaším přátelstvím“

„Hospodin dal, Hospodin vzal. Ať je pochváleno jméno Hospodinovo.“ Nečekaně mě k vám poslal generální převor před rokem a půl; ještě navíc jako faráře. Neměl jsem jako farář žádné zkušenosti, nevěděl jsem, jak se dělá křestní list. A vy jste mě velmi srdečně přijali, především moje řeholní komunita, a pak také vy, moji farníci. Projevili jste mi tolik pochopení a pomoci.

Odcházím rád, protože takto vím, že plním Boží vůli, a to je nejcennější, co můžeme v životě dělat.

Odcházím obohacen vaším přátelstvím, a především svědectvím vaší víry a vaší sympatie. Prosím vás, abyste nového faráře, který přijde po mně, přijali s otevřeným srdcem. A také vás prosím, abyste nedělali srovnání: každý z nás má jiné dary, ale budujeme všichni stejné Ježíšovo společenství; a pro nás všechny, kněze i laiky, je jenom Ježíš dobrým pastýřem nás všech.

Prosím své spolubratry a také vás, své farníky, o odpuštění, protože jistě jsem vás nemiloval dostatečně a správným způsobem. A vy jste se necítili skutečně pochopeni a vyslechnuti.

Modlete se za mě a já se budu modlit za vás. A setkáme se při eucharistii našeho Pána, právě když se budeme modlit slovy: Pamatuj, Bože, na svou církev, která je v Brně, která je v Praze, a tak vytvoříme jedno tělo v Kristu.

Jestliže, jak se říká, v Praze je blaze, a to můžu potvrdit, i v Brně bude fajně! To nejlepší teprve přijde!

VEZMĚTE A JEZTE

Tato slova známe důvěrně z každé mše: „Vezměte a jezte...“ A víme, že eucharistie má mnoho společného s Božím slovem. Proto platí, že i Boží slovo je třeba vzít a jíst! Proto máme vzít tuto knihu do ruky („vezmi a čti“ – „tolle et lege“). Pokud nevezmeme, tak nemůžeme ani jíst.

Co znamená jíst Boží slovo? Nejprve si ujasněme, co znamená prostý úkon „jíst“: znamená přijmout něco do sebe, do svých „útrob“. A stejně tak můžeme zacházet i s Božím slovem: přijmout ho do emocí, vzpomínek, plánů, myšlenek, vztahů, tužeb, svědomí. Zkrátka do všeho, co jsme a co máme. Tato fáze je důležitější než ta předchozí: je dobré Písmo číst a ještě lepší o něm přemýšlet. Klíčové je však vzít toto slovo do svého nitra, „pozřít ho“

(z knihy Modlitba s Bibli v ruce od Angela Scarana)

M.H.

Dobrou chuť

Kynuté šlehačkové koláče

Jsou i tři dny velmi vláčné a nadýchané, i když asi tam, kde jsou děti, tak dlouho nevydrží. Na těsto budeme potřebovat: 50 dkg hladké mouky, 200 ml šlehačky, 3 lžice majonézy, 100 ml mléka, 2 žloutky, kostku droždí, 8 dkg cukru, vanilkový cukr, lžičku rumu a špetku soli. Na náplň budeme potřebovat: 50 dkg tvarohu (ne vaničkový), cukr podle chuti, 1 žloutek, citronovou kůru a rozinky.

A drobenku.

V mléce s trochou cukru necháme vzejít kvásek a pak známým způsobem zaděláme těsto. Necháme vykynout.

Rozdělíme těsto na 24 kousků, z každého uděláme placičku, naplníme tvarohem, vytvarujeme bochánky a spojem položíme na plech s pečícím papírem. Když máme všechny bochánky, tak uprostřed uděláme důlek, potřeme rozšlehaným vejcem a naplníme drobenkou – až potud je to původní recept. Připadalo mi to trochu fádňí, tak jsem do důlku dala pár borůvek a až potom drobenku. Tak trochu to je jako dvojtíhodné koláče.

Pečeme v troubě vyhřáté na 175-180° do růžova a po upečení ještě horké potřeme máslem zavoněným trochou rumu.

Jsem ráda, že se zase všichni budeme setkávat po prázdninách a dovolených v kostele a dětem přeji krásný a klidný start do nového školního roku.

Dobrou chuť

Hanka

Nová komunita u sv. Tomáše

Od 28 .8 .2024 došlo ke změnám v klášteře sv. Tomáše. Současná komunita má 7 členů:

P. Wiliam Faix, OSA, převor komunity a zodpovědný za anglicky mluvící komunitu

P. Jan Biernat, OSA, farář farnosti sv. Tomáše

P. Juan Provecho, OSA, ekonom kláštera

P. Imman Abellana, OSA, formátor a zodpovědný za filipínsky mluvící komunitu

P. Andrés Ampudia, OSA, zodpovědný za španělsky mluvící komunitu

Br. Jakub Starý, OSA katecheta a učitel náboženství ve škole sv. Augustina

Alexander Tomský, prenovic

Neboť jsem v podstatě poutník

Obrácení. Takto znělo téma našeho letošního farního putování na Svatou Horu. Stav duchovního probuzení i celoživotní postoj Kristova učedníka; okamžik transformace vědomí i proces ustavičného obnovování ducha. Cesta chápání mimo náš obvyklý způsob vedoucí k poznání hlubší skutečnosti až nakonec k setkání se Skutečností par excellence, s Bohem. O tom všem jsme rozjímali během cesty vybavení speciální „příručkou“ – Vademecem poutníka. *Kráčím, neboť jsem v podstatě poutník, který hledá Boha*, zní jeho první věta.

Sešli jsme se první červencový den v zahradě augustiniánského kláštera na pražské Malé Straně – členové pražské i brněnské augustiniánské farnosti pod duchovním vedením otce Angela – a vyrazili směr Zbraslav. *Kráčíme spolu s ostatními, neboť máme jeden společný cíl*, zní další věta Vademeca. A tato zásada platila nejen o každém z nás: putovali jsme totiž také za doprovodu Terezie Ávilské, Ignáce z Loyoly, Thomase Mertona a samozřejmě svatého Augustina. Všichni tito úžasní společníci, jakož i další autoři a také lidé, které jsme během cesty potkali, nám – každý svým způsobem – vyprávěli o obrácení. *Kráčím pod sluncem, pod deštěm, pod Jeho pohledem*, pokračuje Vademecum. *Kráčím a chci otevřít svoje nitro Bohu, aby si On ve mně udělal svůj příbytek*: Pán je náš hlavní přítel a cíl, připomínalo nám zase a znovu.

Další den jsme pokračovali do Mníšku pod Brdy ke kostelu svatého Václava. Cesta byla krásná – vedla stinnými lesy, zelenými loukami, malými vesničkami – ale jako každá jiná cesta také místy namáhavá. *Kráčím v námaze, neboť chci zadostiučinit za svou povrchnost, lhostejnost a všechny své hříchy*. Obrácení v křesťanském pojetí těsně souvisí s pokáním, jehož původním smyslem je ustavičná revize směru své životní cesty, odvrácení se od zlého a pokorný návrat k Bohu. „Poslouchejte můj hlas, a budu vaším Bohem a vy budete mým lidem, chodte po všech cestách, které vám přikážu, aby vám bylo dobře.“ (Jer 7,23) Naslouchat Božimu hlasu a chodit po jeho cestách, o tom hovořilo i naše Vademecum poutníka a předkládalo nám k tomuto apelu ty nejlepší vzory: *Kráčím ve společnosti Panny Marie, která se dala na cestu, utekla do Egypta, šla tři dny cesty*.

Třetí den jsme směřovali do pastoračního centra svatého Tomáše a kostela v Dobříši. *Kráčím k večerní Eucharistii, k hostině věčného Poutníka z Emauz*, zněla další věta Vademeca. Velkou posilou na pouti byla i pro nás – vedle modliteb breviáře, duchovních rozjímání i chvil ticha – denní mše svatá. Smyslem pokání totiž není pouhé obrácení se do sebe sama, pohroužení se do svých chyb a vin a spolehnutí se na vlastní síly v jejich překonání. Podstatou pravého obrácení může být pouze důvěra v Boží milosrdenství. „Obráťte se a věřte evangeliu,“ pravil Pán Ježíš (Mk 1,15). Nebo řečeno ústy svatého apoštola Petra: „Obráťte se tedy a dejte se na pokání, aby vaše hříchy byly zahlazeny“ (Sk 3,19). Akt víry je tak nutně úkonem spolehnutí se na Boha a jeho lásku, na příslib věčného života darovaného nám skrze Ducha Svatého v Ježíši Kristu.

Kráčím v tichu, abych se naučil poslouchat své srdce, kroky druhých, přírodu, Boží ticho. Kráčím,

abych se naučil objevovat krásu skrytou v každé maličkosti. Kráčím, neboť chci vyprosit v pokoře milost pro sebe a pro druhé. Všechny tyto pravdy nám připomínalo Vademecum, až jsme čtvrtý den dospěli k cíli naší cesty, na Svatou Horu v Příbrami. Vzpomínám si na naše rozhovory i chvíle silentia, na společné modlitby i mše svaté, na úchvatné přírodní scenérie i krásu ukrytou v duši každého z nás. Ze srdce děkuji otci Angelovi a všem svým milým spolupoutníkům za tyto úžasné dny strávené na pouti a těším se příště!

Kateřina Tourková

„Nebojí se vyjadřovat svůj názor“

Rozhovor s novým farářem farnosti

P. Jan Josef Emil Biernat, OSA, se narodil v Polsku (11.10.1956), v malé vesnici na hranicích s Českou republikou nedaleko Opavy. Je nejstarší v rodině. Má dvě sestry. Jeho rodiče pracovali jako zemědělci. Od dětství procházel důležitou náboženskou formací, která ho přivedla do kněžského semináře a později, po setkání s augustiniány, k augustiniánské rodině. Posledních deset let působil v brněnském opatství a od 1. září je novým farářem naší farnosti.

Co Tě přivedlo k povolání jako augustiniána a kněze? Můžeš nám přiblížit svou duchovní cestu?

V semináři jsem byl dva roky. Pak jsem potkal otce Williama a on mě pozval, abych pokračoval ve formaci u augustiniánů.

Odmalička jsem se v kostele cítil velmi dobře. Byl jsem ministrantem a líbily se mi všechny aktivity, které pro nás pořádali. Velký vliv měl také příklad a formace mých rodičů.

Po teologickém vzdělání (převážně v Německu) jsem se vrátil do Polska, kde jsem se stal farářem našeho kostela svaté Kateřiny v Krakově a poté jsem byl 14 let rektorem kostela Matky dobré rady na okraji Krakova v městské části Prokocim.

Působil jsem také jako provinciál augustiniánů v Polsku. Několik let jsem spolupracoval s P. Williamem, kterého tady v Praze dobře znáte.

Jakým způsobem bys rád přilákal do kostela více lidí, zejména mladší generace?

Řeknu to jednoduše: nejdůležitější je pracovat na tom, aby se hodnoty evangelia dostaly na veřejnost, a to způsobem, který je srozumitelný všem a zejména mladé generaci.

Moderní komunikace nepomáhá vzájemnému setkávání tak, jak tomu bylo dříve. Mladí lidé se navzájem setkávají jiným způsobem: hodně i na sociálních sítích.

Rád bych vymyslel nějaký prostor, aby se mladí lidé více setkávali osobně a popovídali si. Osobní setkání je nenahraditelné.

Jaké jsou podle Tebe největší výzvy, kterým dnes církev čelí, a jak je plánuješ řešit v rámci naší farnosti?

Jsem otevřený člověk. Díky Bohu, nemám žádné zdravotní problémy. Mohu a chci pracovat tak, abych pomohl všem, nejen těm, kteří chodí do kostela.

S jakou výzvou přicházíš do farnosti?

Chci farnost postupně poznávat. Mnoho věcí funguje velmi dobře a je třeba je udržovat a podporovat. Jsem si také vědom, že některé věci bude třeba změnit.

Chci posílit augustiniánské bratrstvo, biblické hodiny a starat se i o starší lidi, kteří jsou důležitou součástí naší farnosti.

Začínáme druhou část synodu „Synodální církve“. Jaké jsou Tvoje představy v tomto ohledu?

Synodalita je způsob, jakým jsem pracoval celý svůj řeholní a kněžský život. Věřím, že je vždy zapotřebí hodně dialogu, abychom společně hledali pravdu.

Co očekáváš od farníků svatého Tomáše?

Především hodně dialogu a to, že se nebudou bát vyjádřit svůj názor. Otevřenost a spolupráci, abychom se všichni cítili dobře.

Co přeješ svým farníkům?

Odvahu ke spolupráci a důvěru.

Br. Jakub Starý, OSA

Původem pocházím z augustiniánské farnosti v Brně, kde jsem od malička ministroval v bazilice Nanebevzetí Panny Marie a kde jsem se také setkal se způsobem života bratří Augustiniánů.

Pro vstup do Řádu jsem se rozhodl v roce 2017, kdy jsem také započal roční období prenoviciátu a posléze také rok noviciátu. Poté jsem započal filosofické studium v Římě na papežské univerzitě Urbaniana a po dvou letech následovalo také tříleté studium teologické na papežských univerzitách Marianum a Anselmianum, které jsem zakončil tento rok.

Nyní jsem byl přeložen do pražské komunity, kde budu mít na starosti výuku náboženství v naší škole a také přípravu na první svaté přijímání. Těším se na spolupráci s celou řeholní komunitou i farností.

Augustiniánské stavby, díl 12. El Escorial, palác, chrám, klášter, pohřebiště, symbol

El Escorial samozřejmě nepostavili augustiniani. Jeho zadavatelem a částečně i tvůrcem je španělský král Filip II., který chtěl touto monumentální stavbou zařídit velký kostel, královské mauzoleum, palác, školu, klášter. To vše v jedné mohutné budově, která by důstojně reprezentovala královskou instituci. Řeholníci se tak v tomto případě spíše „přistěhovali“ do královského. Původně Escorial obývali mniši řádu sv.

Jeronýma (jeronymité), ale časem je vystřídali augustiniani a ti jsou tam doposud. Escorial představuje dokonce jeden z jejich důležitých klášterů. V celkovém rozvrhu obdélného komplexu, více než dvě stě metrů širokého, byla klášteru určena přibližně čtvrtina. Maximálně se počítalo s asi sto mnichy.

Escorial (stavěný v letech 1563-1584) leží přibližně 45 kilometrů severozápadně od Madridu v úbočí velké hory v nadmořské výšce přes tisíc metrů. To bylo součástí záměru, neboť zde král i dvůr mohli snesitelněji přečkat horké letní období. Celý velký obdélník je krásně umístěn do mírného svahu tak, že působí dojmem, že zde stojí odjakživa.

Celá stavba je dílem doby, španělského šestnáctého století, na jednu stranu velmi tuhého katolicismu, který je nám již velmi vzdálený. Vypovídají o tom gigantické zdi, nezdobnost, naopak přísnost a strohost až okázalá. Zároveň je to však projev hluboké a silné víry krále, ale nepochybně i společnosti, která musela v nemalé míře sdílet mnohé z králova náboženského zápalu. Již sama skutečnost, která by – domnívám se – dnes nikoho nenapadla, že se spojí vše v nerozlišený celek: kostel s knihovnou, škola s mauzoleem, palác s klášterem, mluví o opravdové, ale nám dnes stěží přístupné víře nezpochybnitelně napojené do profánního světa, od něj neoddelitelné. To, co my dnes rozlišujeme, například duchovní a světské, je zde spojeno. Nepřekvapí, že kostel stojí uprostřed. Na druhou stranu, z vnější strany téměř není vidět, je „utopený“ v mnoha křídlech a nádvořích, která ho obklopují: je napojený na život všech, kdo v Escorialu žili. Vidět ho lze ale až z odstupu, to vystoupí jeho věže a kopule. Králova ložnice je umístěna tak, že král viděl z lože oknem přímo na oltář a mohl tak v době nemoci sledovat mši svatou. Jde o maličkost, která dokresluje nejen spojení architektury a všedního života, ale i představ o exkluzivitě určitých náboženských úkonů a ovšem též o duchovní potřebě krále.

Kostel sám je zmenšenou a upravenou verzí chrámu sv. Petra, který se přibližně ve stejné době stavěl v Římě. Vyniká nad něj přísností, strohostí, tam, kde má Michelangelův chrám jemně zdobené, štíhlé a vysoké korintské pilastry, má Filipův kostel málo zdobené a vojácky vyhlížející pilastry dórské. Kostel zároveň ukazuje kulturní přenos v praxi, vždyť do Escorialu mohli volit jiný model nebo se odvážit něčeho nového. Římský vzor však byl velmi silný. Mezi chrámem Vatikánským a Escoriálským je nicméně přinejmenším ještě jeden důležitý rozdíl. Ve sv. Petru je oltář uprostřed, čelem k lidem. Je to nepochybně dáno tím, že je nad hrobem sv. Petra. V Escorialu nejen, že není uprostřed ani čelem k lidem, ale je zcela vzadu, vyvýšen na mnoha schodech tak, že je přibližně o jedno podlaží zvednut nad podlahu kostela. Lidé tak k oltáři vzhlíží jako ke vzdálené svaté realitě, k níž nemají přístup (jen král oknem).

Celá tato komplexní a sofistikovaná stavba svědčí o důležitosti architektury, neboť se pomocí ní vyjadřují silné myšlenky. Není to prostě utilitární, byť do určité míry vyzdobená a reprezentativní stavba, do níž „se nalijí“ funkce a uživatelé, je to velmi pádné vyjádření představ o životě a světě. Její krásné a ušlechtilé proporce svědčí o mimořádně vytríbeném vkusu krále i architektů. Zároveň člověka napadá, že celá tato monumentální a nepochybně mimořádně nákladná stavba vznikla z popudu, zlý jazyk by řekl z rozmaru, jednoho člověka, který pak nutil mnoho tisíc lidí žít, ať chtěli nebo ne, v místě, které jim ze své moci určil. Escorial je tak zároveň dílem doby, v níž bychom většinou žít nechtěli a je dobře, že je pryč.

Víš, že?...

- * Všechny **činnosti ve farnosti** začínají po prázdninách 16. září.
- * 2. září v 8:30 hodin začíná v **augustiniánské škole sv. Augustina** nový školní rok. Ve škole se bude vzdělávat 320 dětí a žáků. Jste srdečné zváni. Mši sv. slouží Mons. Jan Graubner, pražský arcibiskup
- * Setkání pastorační rady farnosti bude v neděli 15. 9. od 11:00 hod.
- * V neděli **15. září** slavíme svátek sv. Mikuláše Tolentinského. Při mši sv. v 9:30 se budou žehnat chlebíčky sv. Mikuláše.
- * Od 22. září znovu začne **výuka náboženství** pro děti od 5 do 10 let, která bude probíhat každou neděli po mši svaté v 9:30. Přihlašovat své děti můžete až do 22. září u P. Jana.
- * Zájemci o přípravu na **biřmování** ať se hlásí u P. Jana.
- * Každou neděli přede mší sv. se modlíme od 9:00 hod. **sv. růženec**. Můžete se předem domluvit, abychom se pomodlili za vaše intence.
- * **Farní kancelář** bude otevřena vždy ve středu od 16:00 do 17:00 hodin.
- * **Úklid kostela** vždy v pátek po 16:00 hodině. Přijďte nám pomoci, pokud máte čas!!
- * Každého 22. v měsíci probíhá po mši sv. ve 12:15 a v 18:00 hodin **pobožnost ke sv. Ritě** v kostele, s požehnáním růží a s modlitbami za lidi v jakékoli nouzi. Všichni jste srdečně pozváni.

Pastorační práce na rok 2024/2025 Od 16. 9. 2024 do 15. 6. 2025

Pondělí:

18:05–19:00

Příprava na křest dospělí – TAGASTE

19:30–20:30

Augustiniánská fraternita – REFECTÁŘ

Úterý

17:00–17:45

Modlitba k Božímu milosrdenství

19:30–20:30

Katecheze pro dospělé – REFECTÁŘ

Středa

18:30–19:30

Španělština dospělí – KASICIAKO

Čtvrtek

13:00–15:00

Sbor filipínské komunity- REFECTÁŘ

18:00–19:00

Adorace za řeholní povolání

19:05–20:05

Mládež CYA – REFECTÉŘ

Pátek

15:00

Úklid kostela

Neděle

9:45–10:45 Religious education (angl.)

10:45–11:30 Náboženství pro děti – ČJ

10:00–12:00 Náboženství pro děti – ŠP

Více informací: www.augustiniani.cz

Škola sv. Augustina: 15 let společného hledání Pravdy

Jsme na začátku nového školního roku. Před námi je devět měsíců hledání, učení, dávání a přijímání. Vzdělávání v naší škole je vždy výzvou, vzrušujícím dobrodružstvím, které nás vede nejen k učení se novým věcem, ale především k poznávání sebe sama (což je vždy náš hlavní úkol), k poznávání druhých a k poznávání Boha.

Letošní rok je pro naši školu výjimečný. Slavíme 15 let od jejího založení. Patnáct let společného hledání Pravdy. Ano, společně jsme hledali a hledáme Pravdu, tu pravdu, která se píše s velkým písmenem, tu Pravdu, která se nikdy nemění, tu Pravdu, která je Bůh, protože spolu s Augustinem věříme, že *hledání Pravdy je cílem každého výchovného procesu*.

Na letošní rok máme naplánováno mnoho aktivit. Aktivit všeho druhu. Každý 15. den v měsíci bude zvláštním dnem oslav, které vyvrcholí velkolepou oslavou „Fiestas“ v červnu. Spoléháme na vaši spolupráci, ale také na spolupráci našich bývalých žáků a přátel a dobrodinců školy.

Letošním logem je srdce naší školy s číslem 15 uvnitř: srdce je každý z nás, kdo jsme součástí této velké rodiny, a číslo 15 je historie a zkušenost všech těch let života a hledání Pravdy.

Motto tohoto roku oslav zní: Všímavost nás učí žít! Všímavost nás učí žít a užívat si života v přítomnosti jako daru od Boha; zvládat své emoce a držet se dál od myšlenek, které jsou nepřiměřeně odsuzující a rychle odsuzují. Lidé, kteří žijí přítomností, jsou vyrovnanější než ti, kteří se neustále trápí tím, co bylo nebo co bude.

Snažme se být vnímaví, stojí to za to a věřím, že nám to pomůže být šťastní a dělat šťastnými lidi kolem sebe: ještě jedna výzva pro školu, která je výzvou!

Spolu se všemi učiteli a spolupracovníky naší školy vám přeji pohodu a šťastný „patnáctkový“ školní rok.

P. Juan Provecho, OSA

